

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Timotheo Lectori. 494.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

Timotheo Lectori. 494.

Quemadmodum Legis primordia terrorem requirebant, qui auditores ad mandatorum obseruationem conuerteret, ac
 Exod. 19. Deus è medio igne oracula edebat: sic etiã
 20. post Domini & Saluatoris nostri resurrectionem Spiritus sanctus Apostolis in igne donabatur, vehemēti flatu præcunte: ut vnus Deus in vtroque testamento cognosceretur: etiamsi alioqui inter prius ac posterius ingens sit discrimen. Illud enim typicis præceptis utebatur: hoc autem veris rebus ac doctrinis emicuit.

Synodio. 495.

Vinum ad corporis necessarium vsum
 Psal. 103 modicè haustum, hominis pectus exhilarat: quod autem vltra mediocritatem adhibetur, petulans & contumeliosum atque
 Prov. 20. intemperans vocatur. Intemperans enim, inquit, res est vinum: & contumeliosa res, ebrietas. Ac rursum: Nolite inebriari vino,
 Ephes. 5. in quo est luxuria, inquit sacra Scriptura. Atque ipsa quoque natura per immoderationem turbata & agitata, lasciuia magistra efficitur.

Constantino. 496.

Non est, heus tu, non inquam est secundum scientiam zelus tuus: neque Domini iniurias ex ipsius legibus, quemadmodum affirmas, vlcisceris, dum ex Ecclesiæ cœtu quosdam eiicis. Nam ille rerum diuinarum saupones abigebat, qui ex templo forum efficiebant. At tu eos qui diuinum numē pie ac sanctè colunt, furiosè insectaris, confusionem quandam & permixtionem, ac Dei verbi in carnem conuersionem docēs aut diuinam naturam in carnem & ossa immutans, aut carnis veritatem reiiciens. Quare non Dominum imitaris, sed templi ducem Apostolos persequentem, ac piã doctrinam prædicare prohibentem.

Τιμοθέω ἀναγνώστη. 494.

Ὅν πρόπον τὰ τῶ νόμῳ περιόμιμα φόβῳ ἐδείτο, πρὸς φυλακὴν τῆς ἐπιτολῶν ἐπιτρέφοντος τὴν ἀκούοντα, καὶ ἐν μέσῳ τῆ πυρὸς ὁ Θεὸς ἐλεημάριζεν, ἕτω καὶ μετὰ τὴν τῆ δευτέρου καὶ σωτήρος ἡμῶν ἀνάστασιν, ἐπιτελεῖ τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον τοῖς ἀποστόλοις ἐδίδδοτο, βιαιῶς πνοῆς περιεγεμμένης, ἵνα εἰς θεὸν ἐν ἀμφοτέροις ταῖς ἀγαθήκας γνωσθῆι εἰ καὶ πολὺ τῆς δευτέρας τὸ πρὸς τὴν ὑπερέραν διάφορον. ἡ μὲν γὰρ τυπικῶς ἐλεητο πρὸς τὰ γμασιν, ἡ δὲ τοῖς ἀληθεῖσιν ἐλαμψε πρὸς ἀγαθὰ τε καὶ δόγμασι.

Συνωδίῳ. 495.

Ὅν οὖν εὐφραίνει καρδίαν ἀνθρώπου, ὁ μετρίως πινόμενος πρὸς τὴν χρείαν τοῦ σώματος. ὁ δὲ τὰ τῆς ἐπέκεινα, ἀσωτος καὶ ὑβελήης καὶ ἀκόλατος κληταί. ἀκόλατον γὰρ οἶνος, καὶ ὑβελήης καὶ μέθη. καὶ μὴ μεθύσκεσθε οἶνον, ἐν ᾧ ὄντι ἀσωτία, φησὶν ἡ θεία γραφή, καὶ αὐτῇ δὲ ἡ φύσις ὀχλημένη τῇ ἀμετρίᾳ, διδάσκαλος γίνεται εὐεξίας.

Κωνσταντίνῳ. 496.

Οὐκ ἔστιν, ὦ τῶν, οὐκ ἔστιν ὁ ζῆλος σου κατ' ἐπίγνωσιν, ἕτε ὡς φησὶ τῶ κρείων ἐν τῆς αὐτῆ νόμων ἀμύνης, τῆς ἐκκλησίας πινὸς ἐξελαύνων. ὁ μὲν γὰρ τοὺς θεοκατήλους ἀπήλαυσε, τοὺς ἐμπόριον τὸ ἀνάκτορον δειξάμενος, οὐ δὲ τὸς τὸ θεῖον εὐσεβῶς πρὸς βεβούοντα δίκαιος ἐμμανῶς, οὐδ' ἔχοντι καὶ ἀνάκρασιν, καὶ προσην τὴν εἰς σάοκα τῆ θεῶ λόγου κατηχῶν, ἡ ἀλλοιωτῶν τὴν θείαν φύσιν εἰς σάρκα καὶ ὄψα, ἡ τὴν ἀλήθειαν τῆς σαρκὸς ἀθετήσ. οὐ ποῖναι τὸν κρείων μμῆ, ἀλλὰ τὸν στρατηγὸν τοῦ ἱεροῦ, τοὺς ἀποστόλους διάκοντα, καὶ κηρύσσων τὴν εὐσεβείαν καλύοντα.

Κυρίλ.